

Sygn. akt I ACa 310/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Sobierajski (spr.)
Sędziowie:	SSA Elżbieta Uznańska SSA Teresa Rak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko J. P. i W. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 4 marca 2015 r. sygn. akt IX GC 984/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2 700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Elżbieta Uznańska SSA Krzysztof Sobierajski SSA Teresa Rak

I A Ca 310/16

UZASADNIENIE

Powód J. T. wniósł pozew przeciwko J. P. i W. P. o zasądzenie od nich solidarnie kwoty 77.174,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu podał, że w oparciu o tytuł wykonawczy - nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla K.z dnia 25 lipca 2013 roku, sygn. akt IV GNe 3777/13/S wszczął egzekucję przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. a prowadzone postępowanie egzekucyjne zostało umorzone mocą postanowienia Komornika z dnia 2 września 2014 roku, sygn. akt KM 1361/13. Powód wskazał, że w chwili powstania zobowiązania i prowadzenia egzekucji pozwany J. P. był prezesem zarządu spółki (...) a pozwany W. P. był jej

wiceprezesem. Dodał, że bezskutecznie wezwał pozwanych, na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., do solidarnej zapłaty długu.

Pozwani wnosząc o oddalenie powództwa wskazali, że powód wiedział, że od marca 2011 roku spółka (...) nie wywiązywała się z płatności za świadczone przez niego usługi ze względu na trudną sytuację finansową. Podnieśli, że spółka zawarła umowy, które dawały szansę na polepszenie jej sytuacji finansowej. Zaznaczyli, że w kwietniu 2013 roku został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, który jednak został odrzucony. Podkreślili, iż brak jest podstaw do ponoszenia przez nich odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2015 roku Sąd Okręgowy w Krakowie w pkt I zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 77.174,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 października 2014 roku do dnia zapłaty; natomiast w pkt II zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 7.476 zł tytułem kosztów postępowania.

Wyrok powyższy został wydany na podstawie następującej oceny żądania pozwu i zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy przyjął za bezsporne to, że: a) powód dysponuje tytułem wykonawczym, którego pozwani nie kwestionują, b) prowadzona egzekucja w oparciu o ten tytuł okazała się bezskuteczna, c) wniosek o upadłość złożony w kwietniu 2013 roku został odrzucony. Sąd ustalił nadto, że powód już w roku 2010 zwracał pozwany uwagę, że istnieją podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, gdyż spółka już wtedy nie regulowała swoich zobowiązań i utraciła płynność finansową.

Sąd I instancji ustalił stan faktyczny w oparciu o niebudzące wątpliwości w zakresie ich wartości dowodowej dokumenty. Przyjął w oparciu o art. 230 k.p.c., że przywołanej wyżej okoliczności zostały przyznane przez pozwanych, gdyż nie zostały przez nich zakwestionowane.

Sąd Okręgowy powołując art. 299 k.s.h. wskazał, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce (...) zaznaczając, iż zostało to udowodnione przez niego tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty z dnia 25 lipca 2013 roku, sygn. akt IV GNC 3777/13/S wydanym przez Sąd Rejonowy dla K. oraz postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności. Zauważył, że ten tytuł wykonawczy określa treść, wysokość i termin płatności zobowiązania spółki, a postanowienie Komornika Sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wskazuje na bezskuteczność egzekucji prowadzonej wobec spółki (...). Sąd przyjął, że skoro pozwani byli członkami zarządu dłużnej spółki w okresie powstania jej zobowiązania w stosunku do powoda, co zostało w sprawie wykazane, to nie ulega wątpliwości, iż ponoszą oni na zasadzie art. 299 k.s.h. solidarną odpowiedzialność za dochodzone w pozwie zobowiązanie, które powstało w roku 2011 i nadal nie zostało uregulowane.

Sąd Okręgowy przywołując sytuacje, w których członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności zauważył, że po pierwsze pozwani we właściwym czasie, jako członkowie zarządu spółki, nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości zaznaczając przy tym, że wprawdzie taki wniosek złożyli, ale zbyt późno i został on odrzucony. W zakresie drugiej z przesłanek, tj. braku winy po stronie odpowiedzialnej zwrócił uwagę, iż pozwani nie powołali żadnej takiej okoliczności. Odnosząc się do trzeciej przesłanki, tj. wykazania, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody, Sąd wyjaśnił, że pozwani w toku postępowania nie podnieśli takiego zarzutu.

Pozwany W. P. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości. Wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił:

1) przedwczesność rozstrzygnięcia i nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd I Instancji w ten sposób, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do zagadnienia, że pozwani kwestionują zasadność roszczenia powoda, a co z tym idzie ciężar wykazania, że roszczenie przysługuje spoczywa na powodzie, który nie zaprzeczał, że nie wykonał obowiązków umownych względem spółki i nie złożył do sądu bilansów finansowych za 2011 i 2012 rok, co uniemożliwiło pozwany złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w ten sposób, że Sąd I Instancji błędnie uznał, że pozwani nie kwestionują tytułu wykonawczego wskazanego przez powoda, skoro w odpowiedzi na pozew wskazują na dowody jednoznacznie świadczące o tym, że nie wykonał on należycie swoich zobowiązań wobec spółki, co spowodowało nie tylko wypowiedzenie powodowi umowy, ale uniemożliwiło złożenie wniosku o upadłość bez winy pozwanych we właściwym czasie. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, który mu nie sprostał, gdyż nie udowodnił, że wykonał swoje zobowiązania zgodnie z umową oraz, że spółka (...) posiadała dokumentację finansową;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.s.h w ten sposób, że Sąd I Instancji pominął okoliczność, że z treści postanowienia Komornika o umorzeniu egzekucji z dnia 2 września 2014 roku wynika, że wierzyciel nie uzyskał zaspokojenia ze względu na niepodjęcie w stosownym czasie egzekucji przeciwko spółce, choć egzekucja była możliwa, co najmniej do września 2013 roku, co wynika z treści postanowienia Komornika, który wskazuje jakim częściowo majątkiem dysponowała spółka do września 2013 roku, oraz dowodu w postaci złożenia w kwietniu 2013 roku wniosku o ogłoszenie upadłości;

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.s.h przez brak wszechstronnego rozważenia całego materiału zebranego w sprawie, jego oceny, co skutkowało błędnymi ustaleniami przez Sąd I Instancji faktu, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został złożony we właściwym czasie, natomiast jego odrzucenie wynikało z przyczyn formalnych, niezależnych od pozwanych a zawinionych przez powoda, który nie wydał spółce dokumentów niezbędnych dla złożenia skutecznego wniosku o ogłoszenie upadłości;

d) art. 328 § 2 k.p.c. przez nie odniesienie się przez Sąd I Instancji w uzasadnieniu do dowodów wskazanych przez pozwanych na okoliczność przyczyn odrzucenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, nieskładania bilansów finansowych spółki przez powoda w terminie, przetrzymywania i odmowy wydania przez powoda dokumentacji spółki a także przyczyn rozwiązania z powodem umowy o świadczenie usług księgowych oraz dokonanie ustaleń faktycznych bez wskazania, o jakie dowody Sąd I Instancji oparł te ustalenia, które wbrew twierdzeniom Sądu I instancji nie są bezsporne i zostały zaprzeczone przez pozwanych;

e) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez niesporządzenie wyczerpującego uzasadnienia wyroku, zawierającego całościowe wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia a to przez brak wyjaśnienia, na jakiej podstawie i w oparciu o jakie dowody, Sąd I Instancji ustalił, że wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony zbyt późno oraz na jakiej podstawie ustalił, z pominięciem twierdzeń pozwanych, że obecnie spółka nie posiada żadnego majątku mimo istnienia znacznej wierzytelności w kwocie 140.000 zł oraz nie rozważył żadnej z podstaw uzasadniających wyłącznie odpowiedzialności, mimo, że pozwani skutecznie powołali się na nie;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że:

a) spółka nie posiada żadnego majątku, podczas, gdy pozwani wskazali na istnienie majątku w wysokości 140.000 zł - wierzytelności przysługującej spółce względem kontrahenta z Niemiec, który nie zapłacił jej około 140.000 zł za wykonane i zaksięgowane prace, o co spółka wystąpiła na drogę sądową. Do września 2013 roku spółka posiadała majątek, który został zbyty w związku z tym, że spółka zadecydowała o złożeniu w kwietniu 2014 roku wniosku o upadłość;

b) powód nie przyczynił się do niewypłacalności spółki, w sytuacji, gdy nie wydał on spółce dokumentacji niezbędnej dla zarówno dochodzenia roszczeń od wierzycieli spółki, jak i przede wszystkim złożenia wniosku o upadłość spółki;

c) spółka w 2010 roku utraciła płynność finansową, co nie jest prawdą, a jedynie twierdzeniem powoda niepopartym żadnym dowodem, w sytuacji w której pozwani zaprzeczają tej okoliczności i wskazują, że podpisywane nowe umowy na wykonywanie usług przez spółkę (...) dawały duże szanse na polepszenie sytuacji finansowej. Zaznaczył, że a bilansu wskazanego przez powoda nie wynika, że spółka utraciła w 2010 roku płynność finansową;

d) powód dysponuje tytułem wykonawczym, którego pozwani nie kwestionują, skoro pozwani twierdzą, że powód nie wykonywał należycie umowy i z tego tytułu nie należy mu się wynagrodzenie;

e) pozwani nie wykazali, że nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o upadłość w sytuacji, gdy spółka złożyła taki wniosek w kwietniu 2013 roku a wniosek ten został odrzucony z uwagi na brak niezbędnej dokumentacji, której pozwani nie posiadali bez własnej winy, a wyłącznie z winy powoda;

4) niewłaściwości sądu rozpoznającego sprawę, gdyż członek zarządu nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 479¹ § 1 k.p.c. a sprawa z powództwa osoby trzeciej o świadczenie z art. 299 k.s.h. nie jest sprawą ze stosunku spółki (art 479¹ § 2 pkt 1 k.p.c.) i wyłączona jest w związku z tym właściwość sądu gospodarczego.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji lub jego zmianę i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego od powoda na jego rzecz wg norm prawem przepisanych.

Pozwany J. P. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości.

Zarzucił, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił wszystkich podnoszonych przez stronę pozwaną okoliczności, jak również błędnie ocenił fakt niepodnoszenia wniosku o braku poniesionej szkody przez powoda, co w świetle składanych wyjaśnień było oczywiste.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku.

W odpowiedziach na apelacje pozwanych powód wniósł o ich oddalenie oraz zasądzenie od nich na jego rzecz kosztów związanych z wniesieniem apelacji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Powód podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje pozwanych są nieuzasadnione.

Przystępując do analizy zarzutów zawartych w apelacjach pozwanych w pierwszej kolejności należy przywołać treść art. 299 § 1 k.s.h., który stanowi, że jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Na gruncie niniejszej sprawy bezsporny jest fakt zarówno istnienia tytułu wykonawczego po stronie powoda, jak i bezskuteczność prowadzonej przez niego egzekucji. Do pozwu powód przedłożył odpis nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla K.z dnia 25 lipca 2013 roku, sygn. akt IV GNe 3777/13/S oraz postanowienie Komornika z dnia 2 września 2014 roku, sygn. akt KM 1361/13 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko Zakładowi Handlu i Usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.. W związku z tym należy przyjąć, że powód w sposób wystarczający wykazał istnienie przysługującej mu względem spółki (...) niezaspokojonej wierzytelności oraz bezskuteczność prowadzonej z jej majątku egzekucji. Stan bezskuteczności egzekucji jest bowiem tym zdarzeniem prawnym, które wywołuje skutek w postaci powstania odpowiedzialności pozwanych - członków zarządu spółki (...) na podstawie art. 299 k.s.h. (zob. wyrok SN z dn. 9.12.2010 r., III CSK 46/10, Lex nr 970080). Przekładając powyższe dokumenty powód wykazał istnienie po jego stronie szkody w wysokości niewyegzekwowanej wierzytelności (zob. wyrok SN z dn. 25.09.2014 r., II CSK 790/13, Lex nr 1506784).

Stosownie do zapisu § 2 art. 299 k.s.h. członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności, o której mowa w § 1 tego przepisu, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono między innymi wniosek o ogłoszenie upadłości, albo że niezgłoszenie tego wniosku nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo jego niezgłoszenia wierzyciel nie poniósł szkody. Wymaga podkreślenia, że przytoczone okoliczności egzoneracyjne nie zostały w żaden sposób przez pozwanych w sprawie wykazane. Obrona pozwanych ograniczyła się wyłącznie do kwestionowania tytułu egzekucyjnego i sposobu wykonywania powoływanych przez nich obowiązków przez powoda, co w niniejszej sprawie nie mało znaczenia, z

uwagi na fakt, iż przywołany prawomocny tytuł egzekucyjny w postaci wydanego przez Sąd Rejonowy dla K.nakazu zapłaty z dnia 25 lipca 2013 roku, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w myśl art. 365 k.p.c. wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym orzeczeniu. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana (por. postanowienie SN z dn. 24.06.2015 r., III UK 198/14, Lex nr 1790947). W zakresie prawomocności materialnej orzeczenia sąd w sprawie z powództwa opartego na art. 299 § 1 k.s.h. musi uznać istnienie zobowiązania spółki wobec powoda (zob. wyrok SN z dn. 29.11.2012 r., II CSK 181/12, Lex nr 1294476). W związku z tym twierdzenia pozwanych, że spółka (...) jeszcze w roku 2013 dysponowała majątkiem pozwalającym na prowadzenie z niego egzekucji nie mają wpływu na ocenę, iż powód wykazał bezskuteczność prowadzonej wobec spółki egzekucji, co stanowi warunek odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przywołany w art. 299 § 1 k.s.h. Chcący zakwestionować prawomocny tytuł egzekucyjny mogą ewentualnie korzystać z możliwości, jakie niesie ze sobą powództwo przeciwegzekucyjne uregulowane w art. 840 k.p.c. i nast. Nadto jako chybione należy uznać twierdzenia pozwanego W. P. kwestionującego zasadność żądania powoda z powołaniem się na argumentację, że nie wykonał on obowiązków umownych względem spółki (...) i nie złożył do sądu bilansów finansowych za lata 2011 i 2012. Przepis art. 299 k.s.h. określa wymagania, które warunkują skuteczność żądania skierowanego względem członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Ich spełnienie prowadzi do uwzględnienia roszczenia. Badanie ocen zachowania stron przez ich przeciwników procesowych zostało już dokonane wraz wydaniem nakazu zapłaty z dnia 25 lipca 2013 roku. Zastrzeżenia pozwanego względem powoda mogły zostać podniesione w trakcie tego postępowania toczącego się między powodem a spółką (...), ewentualnie zgłoszone w toku zainicjowanego względem powoda oddzielnego postępowania sądowego, którego podstawą staną się powoływane przez pozwanych w apelacjach okoliczności.

Wymaga podkreślenia, iż na gruncie niniejszej sprawy nie zostało wykazane przez pozwanych, że we właściwym czasie został zgłoszony wniosek o upadłość. Zgłoszony przez pozwanych wniosek o upadłość w miesiącu kwietniu 2013 roku okazał się bezskuteczny. Równocześnie wniosek ten był już wtedy spóźniony. Powód wykazał bilansem za rok 2010 (k. 78-79), że już na koniec 2010 roku istniała podstawa do zgłoszenia przez pozwanych wniosku o ogłoszenie upadłości, gdyż w pozycji Kapitał (fundusz) własny wskazana jest całościowa strata w wysokości 130.931,52 zł, która winna być postrzegana, w kontekście posiadanego przez spółkę kapitału, czy też zobowiązań, jako kwota istotna mająca wpływ na możliwość regulowania wymagalnych zobowiązań pieniężnych. W chwili zatem złożenia sprawozdania za rok 2010, tj. w roku 2011 pozwani będąc członkami zarządu spółki (...) dysponując taką wiedzą powinni podjąć wymagane prawem działania w postaci złożenia wniosku o upadłość. Zgodnie z obowiązującym wówczas art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, o której mowa w art. 11 tej ustawy, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Pozwani nie wykazali także, że niezgłoszenie wniosku o upadłość nie nastąpiło z ich winy. Należy zauważyć, że powód zaprzestał świadczenia usług na rzecz spółki (...), jak przyznaje pozwany W. P., dopiero w grudniu 2012 roku, co oznacza, iż w 2011 roku pozwani posiadali pełną wiedzę opartą również na opracowanych przez powoda materiałach, w tym powołanym wyżej bilansie za rok 2010, pozwalającą na podjęcie decyzji, działając w oparciu o art. 201 § 1 k.s.h., o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Pozwani nie wykazali w toku postępowania, iż podstawy do ogłoszenia upadłości spółki (...) zaistniały dopiero w roku 2013.

Pozwani nie wykazali również, że istniał majątek, z którego powód mógłby się zaspokoić. Przywoływana przez nich w apelacji wierzytelność wobec kontrahenta niemieckiego S.&S.(...)S. G. nie została przez nich w wystarczający sposób sprecyzowana, w związku z czym brak jest podstaw do przyjęcia, że zaspokojenie powoda z tego źródła jest realne. W rezultacie nie można uznać, że wierzytelność ta stanowi taką wartość majątkową będącą w dyspozycji pozwanych, z której powód mógłby się zaspokoić. Równocześnie pozwani nie wykazali w toku postępowania, że dysponują innym majątkiem, który byłby wystarczający do zaspokojenia roszczenia powoda. Pozwani nie udowodnili także, a na nich spoczywał ten ciężar, że majątek spółki (...) był tego rodzaju, że w dacie powstania obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, czyli w połowie 2011 roku, powód uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności. W efekcie

wierzytelność powoda względem spółki (...) nie została zaspokojona a na skutek wszczęcia przez niego postępowania sądowego został w dniu 25 lipca 2013 roku został wydany tytuł egzekucyjny w postaci ww. nakazu zapłaty.

Brak podstaw do przyjęcia, iż w sprawie doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji przeprowadzając postępowanie dowodowe oraz oceniając, w kontekście art. 299 k.s.h., zgromadzony w jego rezultacie materiał dowodowy oparł się na całościowej ocenie dowodów zaofiarowanych przez strony postępowania, głównie dokumentów, które zostały ze sobą skonfrontowane prowadząc do spójnego obrazu relacji między stronami postępowania. Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia odpowiada wymogom określonym w tym przepisie a zawarta w nim argumentacja pozwala na przeprowadzenie jego kontroli instancyjnej. Sąd I instancji przywołał okoliczności sprawy niezbędne do oceny żądania powoda pod kątem art. 299 k.s.h., co należy uznać za wystarczające w kontekście badania zasadności żądania powoda. W świetle zapisu art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 maja 1989 roku o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych wskazującego, że sprawami gospodarczymi są między innymi sprawy dotyczące roszczeń, o których mowa w art. 291-300 k.s.h. bezzasadny jest zarzut pozwanego W. P. niewłaściwości sądu gospodarczego.

Wobec powyższego należało przyjąć, iż argumentacja pozwanych zawarta w złożonych przez nich apelacjach jest nieprzekonująca i jako taka nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku uwzględniającego żądanie powoda oparte na zapisie art. 299 § 1 k.s.h.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Krakowie działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w pkt 1 wyroku oddalił apelacje pozwanych, natomiast w pkt 2 w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego.

Elżbieta Uznańska Krzysztof Sobierajski Teresa Rak